

NADMIERNE ZAANTAŻOWANIE WE WŁASNY ROZWÓJ

JAKO CZYNNIK GENERUJĄCY NUDE

Tematem referatu jest analiza związku nadmiernego skupienia na własnym rozwoju jednostki z poczuciem pustki oraz rozczarowania i znudzenia własnym życiem. Taka sytuacja wynika z braku możliwości pogodzenia skrajnego indywidualizmu z potrzebą wspólnotowości. Pogodzenie tych dwóch potrzeb wymaga kompromisów, bez których nie jest możliwa realizacja zadań rozwojowych dotyczących każdego z okresów życia człowieka. Do zadań tych należy założenie rodziny oraz wypełnianie roli ojca. Niestety realizacja tych zadań stoi w sprzeczności z prawem jednostki do wolności, jej prawem do swobodnego rozwoju. Prawo to w czasach obecnych przyjęło karykaturalną postać, stając się formą nowego zniewolenia. Zniewolenie to prowadzi do alienacji, poczucia pustki, nudy. Skupienie na wręcz obligatoryjnej realizacji własnego potencjału skutkuje izolacją jednostek i trudnościami w tworzeniu trwałych związków. Pogodzenie roli partnera z własnym rozwojem, w szczególności zawodowym, oraz z rozwojem zawodowym partnerki wymaga kompromisów. Jednakże te kompromisy stwarzają nowe szanse rozwoju, którego efekty mogą stanowić wartość dodaną wzbogacającą możliwości realizacji potencjału jednostki również w sferze zawodowej. Głównym celem mojego wystąpienia jest zwrócenie uwagi na prorozwojowe znaczenie wkładu jednostki w tworzenie partnerskich relacji w małżeństwie/związku partnerskim oraz bliskiego kontaktu ojca z dzieckiem, szczególnie tym najmniejszym. Kontakt, który stwarza okazję do doświadczania głębokich przeżyć, które mogą stanowić remedium na nudę.